

Trong Hồi Ký của Một Thế kỷ Hèn, nhà sử Tô Hoài kể cáo “Âm mưu sức viết hóa con người để có thể hành động có thể chắc” của đảng Cộng Sản ở Việt Nam, “là tôi làm thế hai sau tôi viết người.” Vì nó biến đổi hình thức giá trị của nhiều thứ hàng ngày Việt khiến cho bây giờ họ thấy “không có gì quý hơn đến người”. (trang 398)

Vì không được có họ và bỏ vào phạm giá con người cho nên, Tô Hoài kể, “Cha con, và chúng tôi sẵn sàng kiên cáo, tranh chấp, thậm chí đâm chém nhau” chỉ vì muốn giành nhau một miếng. Ông nêu thí dụ một nhà thơ nổi tiếng đã khiến con trai của mình để giành lấy một mảnh vườn trong căn phòng của một thi sĩ biến thân đã chết.

Nếu tôi nghĩ đến để có của nó có ta bắt đầu bị phá vỡ thói cũ cách ruộng đất, bây giờ thu hoạch là nhà sử vẫn còn thấy xấu hổ. Phạm pháp đầu tiên của Mao Trạch Đông không chỉ nhằm giải quyết mà còn có mục đích hủy hoại những quy tắc đạo lý cũ truyền: “Thế hệ trước kia là đất nước ta có thói đời nào làng xóm giết nhau, cha bắt con đầu tui, và chúng tôi chống lại gia đình giết là ‘thế kỷ kia’ rồi đưa ra đầu làng bắn bỏ hay không?” (trang 235)

Vì sợ hãi guồng máy để tài cho nên, Tô Hoài thú nhận, “Tôi chỉ chúng tôi đầu tư sang giờ, sang bóng cái đầu và trái tim của người khác... chính tôi, một nhân viên đảng thời cũng là một kẻ... là kẻ bám lấy cuộc sống, cần một cái phân thối hoặc... mà vẫn làm ra vẻ tươi cười.” (235) Nhà văn Solzhenitsyn từng nhận xét là một chế độ để tài của hai thế kỷ: áp bức và dối trá, có cái này phải có cái kia, thì một cái không được. Người nào đã chấp nhận cai trị dân theo lối để tài thì họ quả thật nhiên là người đó phải dùng cả hai thế kỷ: Phải khủng bố, áp bức dân. Và phải dùng lên một bộ máy dối trá, che đậy, lừa bịp cả thế giới.

Đầu tiên, giải quyết, là những phạm pháp cách tiêu diệt những thành phần khó kiểm soát, đảng thời cũng đe dọa những người khác. Nếu không để để thì ép buộc các văn nghệ sĩ phải “làm ra vẻ tươi cười” đóng vai trò “cung vãn,” “minh họa,” đó là guồng máy dối trá giúp bỏ vào chế độ. Chế độ Cộng Sản ở Việt Nam không sáng chế ra những phạm pháp cai trị đó. Chính họ đã học được từ các bậc thầy Mao Trạch Đông, Stalin và Lenin. Người học trò giỏi của những “đội sản xuất” này là Hồ Chí Minh. Ai cũng biết Hồ Chí Minh vẫn đề cao Stalin và Mao Trạch Đông như các vị thánh sống. Ông Hồ nói, theo Nguyễn Văn Trỗi kể lại, “Bác cháu chúng ta có thể không chế độ chính Stalin không thế nào không được.” Ông cũng nói, “Những điều gì của Việt đã có Chế Độ Mao Trạch Đông Việt chế rồi, tôi không cần viết sách nữa.”

Những các bài học quan trọng nhất giúp Hồ Chí Minh thành công trong việc chi phối chính quyền ở nước ta không phải do sách vở dạy mà do kinh nghiệm sống của chính ông. Ông Hồ đã có một Liên Bang Xô Viết trong những năm chế độ này thì hành các chính sách đàn áp tàn bạo cũng như những vụ án dối trá của bao giờ thấy trong lịch sử.

Bài học lớn mà Hồ Chí Minh học được từ Liên Xô là trong lúc thời thế tạo loạn thì kẻ nào tàn ác nhất cuối cùng sẽ thắng. Bá chủ thế thắng và ông để. Để được, nhân nghĩa, chế độ nói, để tuyên truyền mà thôi; nếu lợi ích nhân nghĩa ra dùng thì cũng chỉ nên dùng trong thời bình. Còn trong thời loạn, ai dám giết nhiều người kẻ đó sẽ làm chúa thiên hạ. Hồ Chí Minh đã là một Tào Tháo của nước Việt Nam, là để Stalin đào luyện những bá chủ thế mới do Lenin truyền dạy nữa.

Nhóm Bôn Sô Vích và Lenin đã thắng trong cuộc nội chiến Nga 1917 - 1920 vì họ dám giết người tàn bạo hơn so với các phe khác. Chế độ Cộng Sản mà Lenin dùng lên đã tiến tới để cũng vì sau khi cướp quyền được rồi họ vẫn dám giết hết những người có ý kiến chống đối. Nếu quá tay giết kẻ những người không chống mình cũng không sao! Đó là quy tắc luân lý mới của Lenin những cũng là một quy tắc xấu của Tào Tháo: Thà mình phạm người còn hơn người phạm

mình! Stalin theo đúng chính sách đó để công nhân hành cá nhân, bằng cách tiêu diệt ngay các đảng chí cũ có thể công nhân tranh với mình. Hồ Chí Minh có mặt tại nước Nga trong những năm kháng chiến, ông đã nhập tâm. Và sau này ông lại học được thêm các phương pháp của Mao Trạch Đông, ông đã thông minh để thấy Mao còn hay hơn Xít vì thế ông giết người mà không cần dùng đến hành quy. Đem người ta ra đấu, bắt đối cho tội chết; dùng “quần chúng nhân dân” làm quan tòa buột tội, xét hình; cùng lúc đó dùng đến ngũ văn công ca ngợi tội ác của mình; đó là những phương pháp Mao Trạch Đông đã dùng rồi để cho Hồ Chí Minh áp dụng một cách trung thành.

Người ta thường chú ý đến những tội ác của Stalin mà không chú ý đến tội Lenin sống người. Trong cuốn sách *The War of the World*, Niall Ferguson chép một bức thư mà Lenin gửi cho các người lãnh đạo Bôn Sô Vích ở Penza, ngày 11 Tháng Tám năm 1918, ra lệnh họ phải giết những “phú nông” (kulak) để thúc đẩy việc trồng lúa nuôi Hồng quân,

“Các đảng chí! Bôn kulak nổi lên phải bắt đầu không thể nào xót... Phải hành động để làm gì cho chúng thấy. 1) Treo cổ (tôi nhớ nhiều, treo cổ để người phải trông thấy) ít nhất 100 tên kulak hút máu người. 2) Công bố tên họ chúng nó. 3) Lấy hết thóc lúa của chúng nó... Phải làm sao để trong vòng 100 dặm chung quanh mỗi người để đủ phải thấy, phải biết chuyện, phải run sợ, và kêu lên với nhau: Họ đang đi giết bọn kulak và họ sẽ đi giết hết bọn kulak... Tái bút: “Hãy dùng các đảng chí công nhân nhé!” (trang 150)

Không lãnh tụ nào trong cuộc nổi dậy của Nga dám ra lệnh cho phe mình giết nhiều người như đám Bôn Sô Vích dám làm. Ferguson tính là không kể các người chết vì chiến tranh, “trong những năm từ 1918 đến 1920 có 300,000 vụ hành quy vì lý do chính trị. Không phải chỉ có những người thuộc các nhóm đối nghịch bắt giết mà cả những người Bôn Sô Vích cũ dám công khai phản đối đám lãnh tụ mới.” (trang 152)

Đến thời Lenin, trại lao động tập trung đầu tiên đã được lập ra, đến năm 1920 đã có một trăm trại tập trung, làm mẫu cho những trại giam sau này mà Stalin và Hitler bắt chước. Chính tập chước mặt vĩ (Cheka) nảy ra sáng kiến “cải tạo” các tù nhân bằng lao động khổ sai. Trại Solovetsky lập ra năm 1923, sang năm 1924 được chính thức gọi là trại cải tạo. Với sáng kiến của Naftaly Aronovich Frenkel, một tù nhân người gốc Do Thái được tuyển để đóng vai cai tù, trại này có chính sách cho những người tù khỏe mạnh ăn no, còn người yếu cho chết đói không sao. Theo Ferguson thì đến thời Stalin có ít nhất 18 triệu người, đàn ông, đàn bà, và trẻ con đã đi qua các công trại tập trung cải tạo (Mao Trạch Đông có sáng kiến gọi là Lao Cải: Cải tạo con người bằng công việc lao động). Những con số những người đã bỏ công cuộc tập thể hóa nông nghiệp của Stalin buột vào được cùng phải chết đói còn cao hơn nữa.

Đến với các vị Chúa Đồi thì những cái chết đó không có gì đáng kể. Một cán bộ của Stalin gửi thích cho cấp dưới nghe về cuộc đấu tranh giữa Đảng Cộng Sản và các nông dân không chịu vào tập thể, “Năm nay là một năm đấu sự của chúng ta với chúng nó coi bên nào mạnh hơn. Phải qua một trận đối chúng mới biết ai làm chủ. Hàng triệu người đã chết, những chứng trình tập thể hóa nông nghiệp sẽ tồn tại mãi mãi. Chúng ta đã thắng!” (trang 204)

Hồ Chí Minh đã chứng kiến những công nhân đó khi tại Nga làm đầu để được đào luyện trong trường cán bộ quốc tế của Stalin, với vai trò đem chủ nghĩa Cộng Sản gieo rắc khắp nơi trên thế giới. Không phải Lenin hay Stalin nói, mà chính Trotsky đã nói câu này, “Con đường đến tại Paris và London đi qua Afghanistan, vùng Punjab và Bengal (ở Ấn Độ).” Dù Stalin đã giết Trotsky nhưng ông ta vẫn theo theo bên để bành trướng đó. Trong số các cán bộ được Stalin đào tạo, hai người thành công nhất là Kim Nhật Thành ở Bắc Hàn và Hồ Chí Minh ở Việt Nam.

Cho nên chúng ta không ngạc nhiên nếu Hồ Chí Minh đã sử dụng tất cả các phương pháp dùng bôn lao và đối trá mà Stalin đã học được từ có hiệu quả trong việc công nhân hành và công nhân

Sức vật hóa con người

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Ba, 30 Tháng 6 Năm 2009 22:13

quyền hành. Các phương pháp khủng bố bòn bóc người ta có thể nói đã giết chết con người so với các gì Stalin đã làm, vì văn hóa phong tục Việt Nam khác với tác phong của người Nga. Với bòn bóc, chính Mao Trạch Đông mới là khuôn mẫu mà Hồ Chí Minh đã noi theo. Nhưng với mặt đối trá thì giữa Mao và Stalin không khác gì nhau. Việc sử dụng các văn nghệ sĩ vào việc đánh bóng chính quyền, ca ngợi lãnh tụ đã được Stalin dùng trước, sau đó Hitler và Mao Trạch Đông. Hồ Chí Minh đã áp dụng giết người hát ở Việt Nam.

Chính những hành động đó là cái Nhục sĩ Tô Hoài gọi là “sức vật hóa con người.”

Khi mặt trời đỏ rực tài chính dùng bòn bóc để giật chóc, đe dọa dân, khủng bố dân, thì họ đã ác những vốn của phi nhân.

Có những chỗ không những đã ác mà còn tìm cách hạ thấp nhân phẩm của mọi người dưới quyền, khiến cho họ trở thành hèn hạ, mất tự cách. Đó mới là biến con người thành “sức vật” thật sự. Tất nhiên, muốn làm cho tất cả mọi người trở thành hèn hạ, dễ tiếm thì trước đó phải dùng đến các biện pháp tàn ác để dọa. Những cái tội biến con người thành những kẻ hèn hạ, mất cảm khái niệm về nhân phẩm còn kinh khủng hơn nữa. Tô Hoài cho cái tội “sức vật hóa con người” đứng hàng thứ hai sau tội giết người. Có thể đời này cũng được. Tội giết người không nên bỏ, nếu vốn để cho các nạn nhân những đau lên chết xứng đáng làm người. Còn hèn hạ bị t người ta sống như súc vật.